

УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ СА ПРИВРЕМЕНИМ СЕДИШТЕМ У КОСОВСКОЈ МИТРОВИЦИ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

УПУТСТВО ЗА ПИСАЊЕ ИЗВЕШТАЈА О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
1. Датум и орган који је именовао комисију Дана 9. 4. 2025. Године, Наставно-научно веће Филозофског факултета 2. Састав комисије, име и презиме сваког члана, звање, ужа научна област, назив факултета (установе) у којој је члан комисије запослен: 1. Проф. др Душко Певуља, редовни професор, ужа научна област српска књижевност и култура са компаратистиком, Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци, председник Комисије. 2. Проф. др. Небојша Лазић, редовни професор, ужа научна област историја српске књижевности, Филолошки факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, члан Комисије. 3. Проф. др Слађана Алексић, редовни професор, ужа научна област теорија књижевности, Филолошки факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, ментор.
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
1. Име, име једног родитеља, презиме: Маријана, Божидар, Стојковић 2. Датум рођења, општина, република: 15.12.1993. године, Приштина, Република Србија 3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе: Мастер академске студије – 10.4.2019. године, Филозофски факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, тема <i>Народне приповетке и говорне народне творевине села Готовуша.</i> 4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Мастер академске студије, Филолошке науке

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Поетика романа Драгослава Михаиловића

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са назнаком броја страна поглавља, слика, шема, графикона и сл.

У докторској дисертацији под називом *Поетика романа Драгослава Михаиловића* су циљеви истраживања који се односе на поетичко испитивање фикцијског романеског опуса једног од најзначајнијих писаца прозе „новог стила“ који се јавља у 20. веку, Драгослава Михаиловића. Истраживање обухвата шест романа овог писца међу којима су *Кад су цветале тикве* (1968), *Петријин венац* (1975), *Чизмаша* (1983), *Гори Морава* (1994), *Злотвори* (1997) и *Треће пролеће* (2002). С обзиром на то да је тема овог истраживања поетика романа Драгослава Михаиловића, у уводном делу дисертације јасно су постављени циљеви истраживања, уз преглед досадашњих истраживања, да би се у наредним поглављима, која су јасно дефинисана, прешло на подробнију анализу појединачних романеских остварења.

У дисертацији се након тога прелази на поглавље „Поетика романа – појам и термин“ у коме су дата неопходна теоријска објашњења генезе појмова поетика, роман и поетика романа. Због тога су у току истраживања наведени бројни ставови и запажања различитих истраживача, који су се бавили изучавањем наведених појмова, првенствено полазећи од Аристотелове *Поетике*, до савремених проучавања, међу којима су значајна имена Жерар Женет, Роман Јакобсон, Ролан Барт, Михаил Бахтин, Пол Рикер, Никола Боало, Едвард Форстер, Петар Милосављевић, Јован Деретић, Гојко Тешић, Цветан Тодоров, Зденко Шкреб, Љубомир Долежал, Новица Петковић и многи други. У даљој анализи посебна пажња посвећена је књижевном портрету Драгослава Михаиловића те се указало на чињеницу да књижевно стваралаштво Драгослава Михаиловића представља једно од најсмелијих, најамбициознијих и најзначајнијих достигнућа српске прозе у другој половини 20. века. У наставку пажња бива усмерена на књижевно-историјски контекст и појам „прозе новог стила“, као и на однос Михаиловићевих романа и других врста његове фикцијске прозе, међу којима доминирају приповетке. Такође је указано на мишљење књижевне критике о стваралаштву овога писца, те наглашено да је Драгослав Михаиловић изазвао велику пажњу читалачке публике и критике, не само тематиком која је била интригантна већ и иновативним стваралачким концептом обогаћеним документарном грађом.

Кроз само разматрање појма поетике на почетку истраживања, наметнула се потреба да се у наставку расветле појмови експлицитне и имплицитне поетике и да се увидом у експлицитну поетику Драгослава Михаиловића дође до његове имплицитне поетике, односно иманентног у његовом романеском опусу. На тај начин се, приликом проучавања конкретних књижевних дела јавља потреба да се разграниче појмови експлицитне и имплицитне поетике. Увидом у пишчеве поетолошке исказе, ставове и начела стварања, односно у експлицитну поетику и у оно је ишчитано из његових уметничких текстова, тежило се формирању целовите слику стваралаштва Драгослава Михаиловића.

У наставку дисертације указано је на тематско-мотивски круг којем је Драгослав Михаиловић у својим романима приклоњен. Стога се показало низоставно указати његову велику приврженост историјском моменту. Показано је да је дух једног времена и актуелне власти неретка тема која се провлачи кроз готово све његове ромane. Безброј историјских података Михаиловић вешто подводи под уметничко обликовање и претвара у творевине маште. Чак и сами ликови у романима проговарају о историјском контексту и својим деловањем симболизују човека притиснутог идеологијом и политичким једноумљем. Михаиловић је у својим романима тематизовао оне догађаје, који су се одиграли пре, за време и после Другог светског рата. Начин на који он приказује и обликује друштвено-историјску климу индиректно утичу на трагику судбине ликова. Мотив љубави, зла, несреће, истине, патње, носталгије само су неки од доминантних мотива у његовим романима. У овом сегменту рада кандидат указује на то да, спајајући старо и ново, традиционално и модерно, Драгослав Михаиловић тка своју поетику укрштајући је са бројним питањима појединца и културе и његовим трагичним положајем у свету.

У поглављу под називом „Наративни поступци у романима Драгослава Михаиловића“ указано је на чињеницу да је Михаиловић карактеристичан и по томе што у наративи доследно примењује такозвану технику *сказа* (првенствено су у питању романи *Кад су цветале тикве*, *Петријин Венац* и *Чизмаша*), специфичну наративну форму стилизације у првом лицу. У осталим Михаиловићевим романеским остварењима препознају се промене

наративних техника; у роману *Гори Морава* до изражаја долази ауторски ја-приповедач (приповедање у првом лицу), док су романи *Злотвори* и *Треће пролеће* дати из перспективе свезнајућег приповедача.

Како су наратор и главни лик најзначајнији елементи наративне структуре, они су у току истраживања посматрани и путем феномена времена и простора, уз претходна теоријска одређења самих појмова користећи се радовима Жерара Женета, Мике Бала и других истраживача.

Како су ликови у Михаиловићевим романима су посебно упечатљиви јер писац бира „малог човека“ и његову губитничку животну ситуацију, трагичну по дефиницији, у докторату значајно место заузима њихова подробна анализа. Формулисањем и обликовањем искуства идеолошког и историјског усуда, Драгослав Михаиловић ствара ликове који, притиснути тим околностима у времену и простору показују немогућност да му се одупру. Уз помоћ индивидуалног доживљаја света показано је да писац слика и онај други, колективни, јер су друштвене околности у којима се одвија радња романа у директној вези са судбинама главних ликова и судбином српског народа. Кандидат запажа да је Михаиловићев романсијерски опус прича о сложенем устројству света у коме се књижевни ликови непрестано боре како у друштвеној заједници тако и са самим собом. Управо због карактеристичних људских судбина које су приказане, пажња је током истраживања усмерена на њихово издвајање од осталих ликова, карактеризацију, психологизацију и начине њиховог трансформисања у току романа.

У дисертацији је пажња посвећена истраживању функција времена и простора у романима Драгослава Михаиловића, функција њихових аспеката и садржаја као и односа са другим елементима у склопу наративних структура.

Значајна пажња посвећена је фолклорном подтексту у романима Драгослава Михаиловића, међу којима су се издвојили *Петријин Венац* и *Гори Морава* као два најдоминантнија романа из опуса овог писца погодна за овакву врсту анализе. У овом одељку је показано како је писац радњу поменутих романа сместио у изразито патријархални амбијент те су издвојени они облици и примери традиционалне културе који су доминантни у грађењу ликова и света који их окружује. Запажено је да су романи Драгослава Михаиловића богати примерима обреда прелаза (рођење, свадба и смрт), који су приказани у оним облицима у којима су присутни у нашој традицији као и архетипским нијансама укорењеним у колективну свест људи са наших простора. Преузимањем из традиционалне културе бројних представа о животу и свету, романи Драгослава Михаиловића представљају праву ризницу за расветљавање његове поетике тумачене у кључу традиције и фолклорног наслеђа.

Докторска дисертација Маријане Стојковић под називом *Поетика романа Драгослава Михаиловића* изложена је на 323 стране формата А4. Докторска дисертација садржи резиме на српском, енглеском и руском језику. Састоји се из десет поглавља са потпоглављима, као и списком *Извора*, *Литературе*, *Интервјуа*, биографијом аутора и изјавама аутора докторске дисертације:

1. Уводна разматрања
2. Поетика романа – појам и термин
3. Књижевни портрет Драгослава Михаиловића
 - 3.1. Књижевно историјски контекст и појам „прозе новог стила“
 - 3.2. Михаиловићев романи у односу на друге врсте његове фикцијске прозе
 - 3.3. Романи Драгослава Михаиловића у светлу књижевне критике
4. Експлицитна и имплицитна поетика
 - 4.1. Обриса експлицитне поетике Драгослава Михаиловића
5. Теме и мотиви у романима Драгослава Михаиловића
6. Наративни поступци у романима Драгослава Михаиловића
7. Ликови
 - 7.1. Теорија ликова
 - 7.1.1. Главни ликови Михаиловићевих романа

7.1.2. Трансформације главних ликова у романима Драгослава Михаиловића

8. Време и простор у романима Драгослава Михаиловића
9. Фолклорни подтекст у романима Драгослава Михаиловића
10. Закључак
11. Извори
12. Литература
13. Интервјуи

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

У докторској дисертацији значајна су она поглавља у којима се указује на значај аутопоетичких ставова Драгослава Михаиловића. Уз доступност интервјуа, есеја, текстова и адекватне литературе дошло се до бројних сазнања путем којих Михаиловић објашњава сопствена начела, приповедне и композиционе поступке којима се служио у остваривању својих дела, начине обликовања текстова, избор специфичних, интригантних тема и мотива, неретку усмереност ка историјској подлози текста уз коришћење документарних извора (голооточке грађе, између осталог), који обогаћују ткиво његовог приповедног опуса. Издвојени су делови пишчевих ставова који се тичу начина прикупљања грађе за књижевна дела, тежине припреме и рада на текстовима и тешкоћа стваралачког процеса. Уједно, указано је да писац потенцира да без великог и преданог рада нема ваљаних резултата. У оквиру овог поглавља забележени су и пишчеви ставови о избору и обликовању књижевних јунака за које наводи да долази спонтано и да се у току писања и прича и ликови усложњавају, надограђују и обликују. Питање језика и дијалектарске одреднице се такође често покреће у интервјуима са Михаиловићем, при чему се уочава изузетна наклоњеност матерњој мелодији и језику који је слушао од баке, мајке, родбине и на коме су настала нека од његових најзначајнијих књижевних дела (косовско-ресавски дијалекат) или онај језик који је случајно чуо док је лежао у болници (душановачки сленг). Михаиловић је увек истицао посебну подстицајну снагу и моћ коју је дијалекат на њега остављао. Тако он потенцира специфичну, емотивну везаност за роман *Гори Морава* кога види као једну изразито личну књигу, аутобиографску, сматрајући да сваки писац у свом књижевном опусу има једну такву књигу. Поред бројних питања разрађених у оквиру овог поглавља, у Михаиловићевим аутопоетичким ставовима проналази се наглашеност непрестаног читања, затим феномена доброг писања као и промишљања о значају читаоца и саме рецепције књижевног дела. Такође, говорећи о узорима током писања, примећено је да писац истиче Достојевског, Толстоја, Андрића, Црњанског, Станковића, стављајући акценат на тврдњу да увек треба тежити квалитетним литерарним узорима. У његовим романима али и приповеткама нађани су и поетички ставови, теоријска промишљања о књижевности и свест о међуутицајима између писаца.

Значајан део дисертације представља поглавље у којима су испитани и реконструисани наративни поступци у романима Драгослава Михаиловића. У овом делу дисертације дат је увид у теоријска објашњења наратологије, односно у проблеме теорије организовања текста на наративном нивоу уз примену наративних модела понуђених, између осталог, од стране Жерара Женета и Мике Бал. У том смислу, у овом делу дисертације указано је на теоријске аспекте самог појма наратологије и у оквиру тога су издвојена подручја којима се наратологија бави а која су пронађена у романима Драгослава Михаиловића. Неки од наративних елемената на које је указано доприносе формирању комплексних текстовних грађевина у оквиру Михаиловићевог књижевног стваралаштва. У том контексту, романи су подељени у две групе, те су у прву групу сврстани они романи у којима писац посеже за формом приповедања у првом лицу уз примену специфичне приповедне технике, сказа, као и ауторским ја-приповедачем, док су у другу групу сврстани романи у којима доминирају приповедање у трећем лицу (свезнајући приповедач). У оквиру овог поглавља говорено је и о питању наратора као и наративним поступцима у оквиру поменутих текстова. На тај начин дат је подробен приказ наративних техника којима се Драгослав Михаиловић служио у оквиру својих романа.

Важан део докторске дисертације представља поглавље у коме је реконструисана фолклорна подлога романа Драгослава Михаиловића. Увид у фолклорни подтекст у оквиру романа у овом поглављу представљен је

редоследом, који подразумева романе у којима су фолклорни елементи најдоминантнији и у којима се проналази највише материјала потребног за овакву врсту анализе. Анализа је извршена указом на најкарактеристичније фолклорне одреднице које се проналазе у свим романима, те је направљена спона која их обједињује. Показано је да је Драгослав Михаиловић (посебно у *Петријином венцу* и роману *Гори Морава*) богато предачко наслеђе и традиционалне слојеве транспоновео у уметнички текст. Запажена изразита фолклорна основа нуди занимљиве сфере тумачења и откривања скривеног наслеђа једног специфичног менталитета, локалитета и нација. Запажено је да су романи Драгослава Михаиловића богати бројним примерима обреда прелаза као и архетипским нијансама укореењеним у колективну свест људи са наших простора. Указано је и на често транспоновање легенди, предања, клетви, заклетви, благослова, бајалица и других врста народних умотворина у текстове романа, чиме је додатно обогаћена њихова структура. Богатство Михаиловићевих романа фолклорном матрицом показало се погодним и значајним за реконструкцију те се на тај начин дао увид у још један, значајан сегмент, који богати и употпуњује поетику овог писца.

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за објављивање у оквиру рада на докторској дисертацији

уз напомену:

Навести називе радова, где и када су објављени. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

1. Маријана Стојковић (2020) „Функција и значење биља у обредно-обичајној пракси села Готовуша у Сиринићкој жупи“. У: Међународни научни скуп *Наука без граница 3*, (књига 1), Косовска Митровица, 345-363.
2. Маријана Стојковић, Александра Костић Тмушић (2020). „Предање о смрти Уроша Нејаког у житијној књижевности и у епским народним песмама“. У: *Зборник радова Филозофског факултета Универзитета у Приштини*, (књига L (2) /2020. Косовска Митровица, 61-81.
3. Маријана Стојковић (2021). „Приповетка *Корито* Светомира Арсића Басаре – прилог тумачењу књижевности“. У: *Зборник радова Филозофског факултета Универзитета у Приштини*, књига L (4)/2021. Косовска Митровица, 149-168.
4. Маријана Стојковић (2021). „Григорије Божовић – жртва политичке идеологије“. У: *Зборник радова Етика и естетика Григорија Божовића* (Тематски зборник водећег националног значаја). Косовска Митровица, Зубин Поток: Филозофски факултет у Косовској Митровици, Културни центар „Стари Колашин“ Зубин Поток, 225-234.
5. Маријана Стојковић (2022). „(Зло)употреба човека – једна епизода из живота Свете Петронијевића из романа *Треће пролеће* Драгослава Михаиловића“. У: *Зборник радова Филозофског факултета Универзитета у Приштини*, књига LII (2) / 2022. Косовска Митровица. 77-93
6. Маријана Стојковић (2022). „Фолклорно наслеђе у роману *Гори Морава* Драгослава Михаиловића кроз призму теновске концепције расе, средине и момента“. У: *Српска баштина VII/ 2* 45-59. Никшић: Институт за српску културу.
7. Маријана Стојковић (2022). „Психоаналитички приступ у карактеризацији лика Вујке Белошеве из истоимене приповетке Григорија Божовића“. У: *Савремена проучавања језика и књижевности. Зборник радова са XIII научног скупа младих филолога Србије*, година XIII (књига 2) (401-410). Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет у Крагујевцу.

8. Маријана Стојковић (2023). „Чудесно биље села Готовуша у словенском контексту“. У: *Наука и стварност (Зборник радова са научног скупа Пале, 21. мај 2022.)*, књига 16, 235-255. Пале: Филозофски факултет на Палама, Универзитет у Источно Сарајеву.
9. Маријана Стојковић (2023). „Здрице и благослови - живе форме говорних народних творевина у Сиринићкој жупи“. У: *Косово и Метохија кроз тумачења, чињенице и симболе*, Тематски зборник, књига 1, језик и књижевност, (стр. 65-78). Лепосавић: Институт за српску културу Приштина - Лепосавић.
10. Аница Радосављевић, Маријана Стојковић (2024). „Женски хероизам у слици Првог светског рата: тумачење приповетке *Марица (Србија 1914)* Исидоре Секулић“. *Октоих 15, Часопис одељења за српски језик и књижевност*. Подгорица: Матица Српска – друштво чланова у Црној Гори, 91-101.
11. Маријана Стојковић (2025). „Мотиви болести и смрти у роману *Гори Морава* Драгослава Михаиловића“. *Научна конференција Савремена филолошка проучавања младих истраживача III*. Ниш: Филозофски факултет, Центар за савремена филолошка проучавања. (Рад је прихваћен за објављивање).

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

У докторској дисертацији Маријане Стојковић, под називом *Поетика романа Драгослава Михаиловића*, дошло се до значајних резултата који се односе на испитивање поетичких одлика романеског опуса Драгослава Михаиловића. Показано је да је путем интерпретације могуће приказати модел поетике успостављене у романима Драгослава Михаиловића, што је и постало предмет истраживања. Указивање на особености Михаиловићеве поетике приказано је на примерима романа *Кад су цветале тикве*, *Петријин венац*, *Чизмаша*, *Гори Морава*, *Злотвори* и *Треће пролеће*.

Након објашњења генезе појмова поетика, роман и поетика романа, указано је на то да је успостављени међуоднос елемената експлицитне и имплицитне поетике немогуће не сагледати као целину која једино у симбиози пружа употпуњену слику поетичког модела успостављеног у Михаиловићевим романима.

Значајан сегмент рада посвећен је пишећим аутопоетичким ставовима. Указујући на важност аутопоетичких ставова, уз доступност интервјуа, есеја и текстова, кандидат долази до бројних, важних сазнања путем којих Михаиловић објашњава сопствена начела, приповедне и композиционе поступке којима се служио у остваривању својих дела, начине обликовања текстова, избор специфичних, интригантних тема и мотива, неретка усмеравања ка историјској подлози текста уз коришћење документарних извора који обогаћују ткиво његовог приповедног опуса.

Кандидат у дисертацији указује да су интригантни приповедачки поступци као и тематика Михаиловићевих књижевних остварења привукли пажњу књижевне критике, која је у њему препознала писца новог сензибилитета, специфичног приповедачког поступка, „сказног“ приповедача у српској књижевности, који је дуго (све до пропасти Југославије) био под цензуром комунистичког режима. Уз фрагменте значајнијих интервјуа у којима Драгослав Михаиловић говори о проживљеној репресији политичког режима и немогућности да свој уметнички концепт и рад прикаже читалачкој публици показано је да је реконструкцију његових романеских остварења немогуће спровести без наглашеног политичког аспекта на који је и сам писац неретко указивао.

Посветивши значајне делове рада нужним објашњењима теоријских појмова поетике, романа, тема, мотива, наративних поступака, ликова, одредница времена и простора као и фолклорних одредница, кандидат је показао да романи Драгослава Михаиловића чине комплексан и чврсто уређен систем који се неретко наслања на историјску подлогу коју, као такву, писац комбинује са фикцијом, стварајући специфичне поетичке елементе. Препознато је да писац жели да истакне судбине малих људи приказане на подлози великих историјских збивања која неминовно утичу на њихове животе и усмеравају их. Оно што је препознато као значајна, можда би се могло рећи, једна од централних тема, којом се овај писац бави, је Голи оток и политички апарат. У оквиру таквог тематског ткива романа препознају се мотиви власти, зла, несреће, патње, носталгије, љубави, смрти, болести, лудила, који утичу на деловање и активност главних али и споредних ликова.

Дајући детаљан увид у наратолошко устројство романа Драгослава Михаиловића, кандидат је кренуо од ставова и наратолошких модела који су, између осталих, понудили Жерар Женет и Мике Бал. Служећи се њиховим наратолошким студијама у дисертацији је указано на значај специфичне наративне форме, сказа. Специфичности приповедне технике сказа дата је путем студија Бориса Ејхенбаума у чијој теорији ова приповедна техника има упориште, као и у студијама Виктора Виноградова, Јурија Тињанова, Волфа Шмида, у којима је дато њено теоријско одређење. Такође, неким од истраживања новијег датума као што су истраживања Роберта Ходела, Јелене Јовановић, Милице Кецојевић, усмерена на наратолошке одлике Михаиловићеве поетике помогле су давању детаљаног увида у наративну структуру романа Драгослава Михаиловића, која се показала комплексном и погодном за детаљну реконструкцију.

Значајан део рада посвећен је категоријама времена и простора и добро познатој кованици хронотоп, те се дошло до закључка да време и простор у Михаиловићевим романима имају улогу нераскидивих елемената, који доприносе богаћењу романеског ткива и детаљно временски и просторно маркирају представљене догађаје.

Фолклорна подлога показала се приступачном за реконструкцију традицијских елемената као што су изразити патријархални амбијент, модел традиционалне српске културе, архетипско нијансирање као и различите фолклорне представе о животу и свету. Посебан осврт дат је на обреде прелаза, култ огњишта, прага, ватре, воде, гостопримства, дрвета као и на сакралну функцију временских и просторних одредница. Значајно је и указивање на често транспоноване легенди, предања, клетви, заклетви, благослова, бајалица и других врста народних умотворина у текстове романа. Реконструкција овакве подлоге показала се најпогоднијом на материјалу романа *Петријин венац* и *Гори Морава*, те су међу осталим романескним остварењима у дисертацији они истакнути као права фолклорна ризница која доприноси расветљавању поетике Драгослава Михаиловића у традицијском кључу.

У закључку је дат јасан преглед истраживања са нагласком на специфичности и књижевни квалитет Михаиловићевих романа те аутор на крају значајно закључује да је у њима препознат спој модерног и традиционалног и да је управо та ставка оно што их у књижевном свету издваја.

У дисертацији су јасно дефинисани циљеви истраживања, који су подробно разрађени да би се на крају дали прецизни резултати који представљају оригиналан допринос науци и у знаку су новог читања поетичких особености романа Драгослава Михаиловића.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА
НАПОМЕНА: Навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата

У дисертацији су испоштована сва правила научно-истраживачког рада, са јасно постављеним циљевима, досадашњим резултатима истраживања, релевантним изворима, литературом, осмишљавањем поглавља и наслова. Докторанд је аналитички, уз добро познавање области истраживања и литературе, теорије књижевности, као и поетике романа Драгослава Михаиловића, дошао до значајног померања у читању овог писца. Поступним улажењем у поетичке особености романа и стваралаштва Драгослава Михаиловића, дошло се до нових резултата у проучавању његове поетике.

X ПРЕДЛОГ:

На основу укупне оцене урађене дисертације, Комисија **позитивно** оцењује докторску дисертацију Маријане Стојковић под насловом *Поетика романа Драгослава Михаиловића*. Сходно томе Комисија **предлаже** Наставно-научном већу Филозофског факултета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици да усвоји овај Извештај са позитивном оценом дисертације и да кандидату Маријани Стојковић одобри јавну докторске дисертације пред наведеном комисијом.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

1. Проф. др Душко Певуља, редовни професор, ужа научна област српска књижевност и култура са компаратистиком, Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци.

2. Проф. др Небојша Лазић, редовни професор, ужа научна област историја српске књижевности, Филолошки факултет универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици

3. Проф. др Слађана Алексић, редовни професор, ужа научна област теорија књижевности, Филолошки факултет универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици (ментор)